

nen, lantbruksnämnderna och kommunerna. Rationaliseringskungörelsen bör samtidigt ändras så att samhällets samlade resurser för jordbruk och landskapsvård kan tas till vara på bästa sätt.

Med hänvisning till ovanstående hemställes,

att riksdagen uttalar sig för en samordning av jordbruks- och naturvårdspolitiken;

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställer om en sådan ändring i lantbruksstyrelsens rationaliseringskungörelse att lantbruksnämnderna kan ge stöd till i sig själva icke lönsamma jordbruksföretag eller deltidsjordbruk då detta med beaktande av samhällets kostnader för landskapsvård är ekonomiskt motiverat; samt

att i övrigt beaktas vad i motionen anförts beträffande jordbrukets betydelse för landskapsvården.

Stockholm den 28 januari 1969

Lars Eliasson (cp)

i Sundborn

Erik Grebäck (cp)

Einar Larsson (cp)

i Borrby

Erik Larsson (cp)

i Norderön

Anders Dahlgren (cp)

Jan-Ivan Nilsson (cp)

i Tvärälund

Nr 944

Av herr Eliasson i Sundborn m. fl., om förläggning av skogsinstitut till Kopparbergs län.

(Lika lydande med motion nr 841 i Första kammaren)

Skogsbruket befinner sig i ett intensivt utvecklingsskede. Det är av största vikt att denna process kan fortgå under så gynnsamma betingelser som möjligt. Landets ekonomi och därmed hela befolkningen är beroende av vad skogen kan ge i form av arbetstillfällen, exportinkomster och nyttigheter för inhemsk förbrukning. I effektiviseringssträvandena ingår utbildning som en vital del. Landets skogsskolor — föreslagen ny benämning »skogsinstitut» — som utbildar skogens arbetsledare intar i detta sammanhang en central plats.

Att verksamheten vid skogsinstitutet tagits upp i årets statsverksproposition har därför noterats med tillfredsställelse. I ett vitalt hänseende läggs emellertid i propositionen förslag, som enligt vår uppfattning inger allvar-

liga betänkligheter. Det gäller antalet skogsinstitut och den därmed sammanhängande frågan om placeringen av dem.

Utredningen föreslog tre skogsinstitut med placeringen ett i norra, ett i mellersta och ett i södra Sverige. Remissinstanserna godtog i stort sett detta förslag. Departementschefen föreslår däremot två skogsinstitut, varav ett i norra och ett i södra delarna av landet.

Förutsättningarna för de olika alternativen har enligt vår mening inte i tillräcklig grad beaktats i propositionen. Med utgångspunkt från dagens situation för intagning till skogsskolornas grundkurser konstateras i propositionen att det inte finns behov av mer än två skogsinstitut. Dessa placeras i norra och södra Sverige under hänvisning till att skogsmästarskolan bör finnas kvar i Skinnskatteberg. Skogsmästarskolan är dock en helt annan kursform och bör därför inte blandas in i detta sammanhang. Mellansvenska skogsskoleelever skall inte behöva söka sig till södra Sverige med helt anorlunda skogliga förhållanden bara för att skogsmästarskolan ligger i Mellansverige.

Kommittén har bedömt att utbildningskapaciteten bör vara 96 elever per år vid skogsteknikerutbildningen. Såsom framgår av propositionen har emellertid endast 80 elever antagits vid skogsskolorna år 1967, och fr. o. m. den kurs som påbörjas första halvåret 1969 skall enligt Kungl. Maj:ts beslut utbildningen begränsas till 60 elever. Under senare år har tillgången på skogsskoleutbildade varit större än efterfrågan främst på grund av strukturrationaliseringen och konjunkturedgången. Mycket talar dock för att en ökad intagning av elever vid skogsinstitutet kan komma att visa sig påkallad i en relativt nära framtid. Enligt vår mening måste särskilt uppmärksammas att den lösning, som förordas i propositionen, försvårar genomförandet av den fortbildning, varom allt större krav ställes varje år. Därtill strider den mot den grundläggande och självklara principen att skogsinstitutet bör placeras så att rimliga krav på anknäytning till skilda skogsförhållanden i olika landsdelar kan tillgodoses.

Remissuttalandena om de i betänkandet förslagna orterna för institutens placering har gjorts under förutsättning av tre institut. Om förutsättningen i stället varit två institut så skulle med säkerhet såväl utredningens förslag som remissvarens rekommendationer varit helt andra. Vår bestämda övertygelse är att nödvändigheten av ett mellansvenskt skogsinstitut i Dalarna skulle ha starkt understrukits.

Enligt vår uppfattning är Dalarna den del av landet där de bästa förutsättningarna finns att ge praktisk och allsidig undervisning i skötsel och förvaltning av skogar med skiftande förutsättningar. Dalarna ligger mycket väl till om man försöker värdera de kriterier, som uppställts i betänkandet. Vi vill dessutom endast understryka några få av alla de fakta, som talar till Dalarnas förmån vid sidan av de i betänkandet uppräknade. Gränsen mellan norrlandsnatur och sydsvensk natur går genom länet, där också den nord-

svenska och den sydsvenska tallrasen möts. Vi har de mest lättillgängliga fjällskogarna. Ordnad skogsskötsel finns sedan mycket långt tillbaka. Arronderingsproblem finns i rikligt mått inom länet, som också är känt för en intensiv naturvård.

Skogshögskolan har sedan mycket lång tid tillbaka utnyttjat de fördelar landskapet erbjuder ur undervisnings- och demonstrationssynpunkt för sina anläggningar vid Garpenberg, Malingsbo, Bjurfors och Siljansfors. Flerårig statistik visar att av sökandena till statens skogsskolor ett större antal uttalat sig för att vilja till Bjurfors skogsskola, belägen nära Avesta, än till någon av de övriga. Vi fattar detta som ett uttryck för förtroende för den melansvenska utbildningsmiljön.

Institutens placering kan också ses som ett led i de allmänna lokaliseringssträvandena, där Kopparbergs län bör få allt tänkbart stöd. Inte minst bör så vara fallet i ett ärende som tekniskt sett ligger så väl till för länets vidkommande som detta.

Vi har inte tagit definitiv ställning till antalet institut. Vilket antalet än blir så är det dock enligt vår åsikt ofrånkomligt att ett skogsinstitut förlägges till Kopparbergs län.

Beträffande valet av lokaliseringsort inom länet för ett skogsinstitut har kommittén nämnt Avesta, som har gymnasium och en väl utbyggd samhällsservice. Flera remissinstanser har också förordat Avesta. Även Falun har nämnts som alternativ. Hedemora stad, inom vars område skogshögskolans anläggningar i Garpenberg är belägna, har också uttalat sitt intresse för att komma i fråga som placeringsort. Det synes lämpligt att Kungl. Maj:t erhåller bemyndigande att efter ytterligare prövning besluta om skogsinstitutets förläggningsort inom länet.

Åberopande det anförda får vi hemställa,

att riksdagen med ändring av vad som föreslagits i statsverkspropositionen måtte besluta,

att ett skogsinstitut förlägges till Kopparbergs län, samt

att bemyndiga Kungl. Maj:t att efter ytterligare prövning besluta om skogsinstitutets förläggningsort inom nämnda län.

Stockholm den 28 januari 1969

Lars Eliasson (cp)

i Sundborn

Anders Jonsson (fp)

i Mora

Åke Green (s)

Sven Mellqvist (s)

T. Fredriksson (s)

John Eriksson (cp)

i Bäckmora

Gudrun Sundström (s)

Karl Gust. H. Boo (cp)

Ingrid Bergman (s)

Olle Westberg (fp)

i Ljusdal

Anders Haglund (s)